

iterum illas emetiretur, dies illa profecto longior fuisset, quam quae sub Josue; illa enim duplo major fuit quam pro more, nempe 24. horarum; haec vero ad 32. devenisset. Diferentem autem Scriptura exprimit, nullam diem priori illa productiorem unquam fuisse sive antea, sive postea (r). Tandem omnia recurrunt incommoda supra fufius diducta, nempe corporum Coelestium harmonia turbata violento illo, & irregulari motu &c.

Qua vero ratione retrogradatio ista in horologio contigerit, ita Scriptores illi rem describunt. Potuit Deus motum suspendere, Solisque radios ita determinare, ut umbra non a Sole averfa demitteretur, sed quemadmodum oriente sole fieri contingit in conclavi ad Occidentem patente, umbra ipsa, quamquam ab orientis Solis radiis resultant, orientem ipsum spectat; ita prodigii ratio in eo sita erat, ut radii Solis reflexi in stylum horologii, umbram, secus ac fieri debuisset, demitterent. Porro reflexio illa radiorum ex compacto subitaneo opere corpore resultare potuit; quo scilicet subito radiis opposito, obstructa consueti luci via aliam planè diversam teneret. Si hujus sententiae momenta omnia non aequè ejusdem ponderis sunt, non ita planè se habent, ut penitus rejici mereantur; & sua pariter autoritate, sicut & Scriptorum merito veri aliquam speciem, & similitudinem obtinent.

Recentiores Philosophi, qui Solem in centro Mundi habitabilis constituunt, ac terram in vortice ejusdem astri perpetuo agent motu, utramque hujus prodigii sententiam aequè amplectuntur; perinde enim est illis, sive Solis radii ex objecto corporis averfi dicantur, ut umbram detorqueant; sive Patrum interpretatio praesefatur, Solem averfo cursu priorem viam repetisse statuentium; namque quod ad nos, atque nostros sensus attinet, iidem resultant effectus sive Sol circa terram, sive terra circa Solem torqueatur. Debit planè umbra habitudinem mutasse in horologio, si terra, averfo planè à motu suo diurno cursu torqueretur. De prodigio sub Josue agentes, aliam in hoc systemate de motu terrae hypothefim adduximus, quam ibidem Lectores consulant.

Agendum modò quanto temporis spatio duraverit dies illa, quae Prophetici Oraculi veritatem Ezechiae asseruit. Haec quidem aliena sunt ab iis, qui totam prodigii rationem in horologio constituunt; quippe qui nihil accessisse Solis cursui, vel recessisse contendunt. Qui vero malunt Solem retrorsum vertere, illis non una fedit eà de re sententia; alii enim diem illam intra 32. horarum spatium concludunt. Primus vel saltem potissimus hujus opinionis Author innotuit Pseudo-Dionysius, eandemque tanquam sua aetate communem amplexus videtur (s). Tradit ille diem 20. solidis horis caeteris diuturniorem fuisse; quare cum juxta veterem supputandi rationem in horas 12. diem dispescat, atque emensum jam Solem spatium 10. horarum ac decem insuper horas in recessu infumpsisse constituat, totam deinde summam in 22. horas colligit (t).

2 Josue 10. 14. Non fuit antea nec postea tam longa dies.

s Dion. Ep. 7. ad Polycarp. t Ita S. Maxim. Scholast. Dion. & Georg. Pachymer.

Autumant alii, lineas illas sive gradus apud Isaiam non horas designare, sed semi horas, sive quartas horae partes, cuius opinionis has proferunt conjecturas. Optionem praebet Propheta Ezechiae agrotanti, malueritne umbram decem lineis in horologio anticipare, vel totidem lineis recedere. Si Ezechias priorem conditionem acceptasset, dies emenso jam Sole decem lineas, sive decem horas, ad 20. horarum spatium productas fuisset; cum autem in Palaestina nulla dies unquam tantum temporis spatium daret, non potuit sanè in horologio tot horarum nota designari. Ita Solaria horologia horas notabant, ut multum, 16., quin & debebant tantum 12. designasse, servatà Hebraeorum, tum temporis obtinente, supputatione, diem in totidem horas dividente. Statuamus ergo oportet, lineas illas apud Isaiam non horas tantum, sed & semihoras, quin & quartas, imo & octavas horae partes designare, quod planè necessarium erat in Judaea, ut recepta in ea methodo, dividendi diem in 12. horas inaequales, ferviretur (u).

Alii nihil huic diei praeter alii tribuunt, quam 5., vel ad summum 10. horas (x). Statuunt illi singulos gradus horam vel semihoram notare, totiusque diei spatium intra 12. horas concludi; tum & Solem uno simul momento totum recessus suae 5. vel 10. horarum, pro valore nempe linearum, spatium confecisse; quare, inquit, confectum antea spatium iterum resumens, totidem horis, quot prius, ad idem punctum horizontis pervenit.

Subita haec & prompta retrogradatio Philosophos habet adversarios, quippe quibus aegre concipiatur immane illud solare corpus tam promptè vastum aded, & interminabile spatium conficere potuisse; quae sanè res est non supra naturae leges tantummodo, sed planè, ut illis quidem videtur, contraria. Ut quid, inquit illi, novum hoc & incertum miraculum silente Scripturà adiciatur? Corporis ex alio in alium locum transfectio nunquam sine motu locali, & successivo fieri potest. Corporum penetratio nulla est; quare ut è loco dimoveatur, alia etiam commoveri opus est, atque relictum ab uno spatium ab alio statim occupari. Ad haec, localis corporis motus suum habet celeritatis certum & determinatum gradum; quippe quod opposita nanciscatur in via corpora alia cursum suum remorantia, quibus de suo motu communicare aliquid necesse habet. Iter ergo illud, quod à Sole in instanti confectum statueretur, incredibilem planè rapiditatem exigeret, cui etsi multum decessisse opus esset ex communicato immanibus illis corporibus in via occurrentibus motu, tantumdem tamen remansisset, ut interminabile illud spatium momento transigeret. Quanta porò tunc in economia Universi turbatio? quanta legum motus subversio?

Sed si retrogradatio admittatur lenta, & successiva, intra plures tantum horas peragenda, quomodo potuit Ezechias oraculi Prophetici veritatem statim intelligere? Optio Regi data erat, utrum mallet Solem

u Vide, si placeat, Sand. Tirin., & apud eum Bed. & Eucher. x Andreas Masius in Josue c. 10. Cajet. Malvend. Bertram. alii plerique.

y 4. Reg. 20. 10.

z Ad Ann. M. 3291.

decem lineis anticipare diem, sive tantundem spatii producere. Si primum acceptasset, ac Sol 10. illas lineas successivo lentoque motu diurno, & ordinario percurrisset, qui locus fuisset prodigio? Planè voluisset ille, ut uno impetu umbra ascenderet, adeoque & eadem celeritate descendere illam voluit. Debit ergo totum fieri in momento, neque recessum umbræ alià ratione selegit, quam quòd difficilius contingere posse judicavit, ut umbra descenderet, quam quòd ascenderet (y). Facile est umbram celsere 10. lineis; nec hoc volo ut fiat, sed ut revertatur retrorsum 10. gradibus.

Itaque utrinque recurrunt incommoda; aequè enim naturae legibus repugnans videtur, ut corpus uno temporis momento ex uno in alium locum transferatur, absque eo quòd per interjectum spatium traducendum sit; cum maxime corpus illud immane fuerit, & duo illi termini vastissimo distent intervallo, quemadmodum impraesentiarum contingere debuerat. Videtur etiam Ezechias autumasse, illam in horologio variationem momento fieri; neque eà spe frustratus apparet. Qui totam prodigii rationem in recessu umbræ constituunt, nihil de Sole statuentes, incommoda haec omnia facile evitant. Alii verò quid hinc reponere possint, non satis intelligo; utrinque enim illis angustiae, vel Solem lento motu, sive promptè recessisse statuerint. Sed post haec omnia neutram sequi opinionem cogimur, quò prodigii veritatem statuamus. Satis est enim ad prodigium, ut umbra Achaz recessisse divinitus, & merito precum Isaiæ dicatur. Ad haec tantummodò expressis Scripturae verbis cogimur.

Ufferius in ea est sententia, ut Solem unà cum caeteris astris totaque Coelestis machina retrovertat (z); quamquam id simul constituit, ut salva sint omnes observationes astronomicae, spatium illud diei accedens à nocte detractum fuisse, Divinà id agente, & disponente Providentià. Ita planè, inquit ille, nostrà etiam aetate Eclipses Lunae à Ptolemao notatae, Regum Ezechiae praecedentes, cum eodem puncto componuntur, juxta calculum nostrorum Astronomorum, cui diu ante assignatae sunt à Chaldaeis. Totum igitur hujus diei spatium, compositis simul die nocteque, consuetum diurnum tempus non excessit. Sed haec viri docti sententia sua habet incommoda; namque dum Isaias ad Ezechiam loquebatur, noctis jam spatium evoluto dies successerat. Quare, quod accessit diei è nocte detractum minime potuit; si ille subsequenter noctem breviorum fuisse contendat, miraculum addidit, de quo alium in Scriptura silentium, illudque inducere nullà cogimur necessitate, cum solvendi prodigii aliae rationes occurrant.

Rabbinii, fecundi temperamentorum parentes, aliam ineunt rationem, ut Astronomicas observationes salvent, statuentes in obitu Achaz patris Ezechiae diem 10. horis cursum breviasse suum, ne scilicet spa-

tium daretur impio Regi parentandi. Volunt autem eas horas restitutas diei sub Ezechia, ut proinde in suas sedes restituerentur astronomicae observationes, salvaque essent omnia.

Modò ne quid unquam omittamus contra opinionem de recessu Solis, in examen revocandum est, an apud veteres Authores quidquam ea de re occurrat. Vix enim fieri potuisse creditur, ut inauditi illius, atque in universo orbis theatro spectabilis prodigii memoria nulla apud posteros manserit; eamque neglexerint in suis observationibus astronomicis, & in calculo Eclipsium Sapientes illi Babylonicis, qui de re tota audituri Jerosolymam se contulerunt. Extabant adhuc Alexandri aetate (a), & post ipsum etiam (b), eorum observationes, jam inde supra Ezechiae aetate ab Aera, ut minus, Nabonassaris circa A. M. 3257. repetite. Quis autem crediderit, Græcos, sive Romanos, tam curiosos veteris historiae scrutatores, numquam in historia Chaldaeorum rem adeò mirabilem animadvertisse, vel animadvertam posteritatis memoriae invidisse?

Hicce tamen plura reponenda. 1. Multa è veteribus monumentis concidisse, ac potissimum Chaldaica, Phoenicia, & Aegyptiaca, ex quibus aliquid ea de re peti debuisset. 2. Novum non est, Veteres prodigium illud silentio pressisse, cum plura etiam memorià dignissima tenebris & oblivione sepeliverint. 3. Praecavisse satis sese ab hac Veterum negligentia Divina Providentia visa est, prodigii memoriam in tribus Sacris Libris servari disponens. Notatur enim in Libris Regum, Isaiæ, & Paralipomenis; nec etiam obscure de illa sermo est apud Authorem Ecclesiastici, diu post captivitatem in vivis agentem.

4. Herodotus (c) vetustissimus Graecorum historicus subodoratus aliquid ea de re videtur; narrat enim ex Aegyptiis didicisse se, intra spatium 10340. ann. Solem quatuor vicibus inusitata quadam ratione ex horizonte emeruisse; bis scilicet surrexisse ex Occidente, bis in Oriente occidisse. Verum si rectè attendamus, Author iste plura in unum confundenda distinguit; debuit enim tantum dicere Solem bis verso cursu ex occidente orientem repetisse, quod quidem semel sub Josue, iterumque sub Ezechia factum novimus. Paria, sed minus etiam credibilia & multò exaggeratiora, traditione ex Aegyptiis accepta refert Solinus cap. 45. his verbis: *Ferunt à primis gentis suae avis traditum, ubi nunc occasus est, quondam ibi ortum Solis fuisse.*

5. Tandem Pseudo-Dionysius Areopagita (d) contendit, hujus prodigii memoriam mansisse apud Persas in cultu Mitrae, vel Solis cognomen Triplieis, cuius nominis in causa fuit, inquit, quòd dies sub Ezechia triplo major fuit, nempe juxta illum Authorem 32. horarum. Quare, inquit, Persae prodigium illud celebraturi, Deum suum specioso Triplieis elogio insigniverunt (e). Sed peritissimi nostrae aetatis Critici (f), nec satis conveniunt de titulo hoc Mitrae, neque de causa. Quando autem Numini

a Aristot. apud Simplicium l. 3. de Caelo. b Vide Diod. Bibl. l. 2. Cic. de Divinat. l. 2.

c Lib. 2. cap. 142.

d Ep. ad Polycarp.

e Ita Pachym. & Maxim. & Corder. Interpret. Dionys. f Vide Vossii de Idolol. l. 2. cap. 9.

Triplicis cognomen adjectum esset, potuit ejus rei alia fuisse, quam quæ Dionysio assignata est, causa; facile id nominis inditum ex calore, luce, & discretione temporum, vel si mavis, ex sapientia, virtute, & charitate Numinis, &c.

Antequam ultimum Dissertationi modum imponamus, pauca de origine horologiorum differenda sunt, sicut & de ratione horas supputandi; quod Authoris Vulgatæ interpretationem vindicemus, reddentis eo loco *Horologium Achaz*, sicut & pro gradibus nomen *linearum* substituentis. Non desunt enim Viri alioquin doctissimi (g), sustinentes horologia, sicut & diei horas, nulla fuisse Hebræis ante captivitatem; quorum sanè Hypothesis omnia evertit, quæ hucusque à nobis de horologio Solari Achaz disputata sunt. Fatentur quidem longo temporis spatio nullas fuisse Hebræis voces peculiare horologiis designandis; sicut & nomen horas exprimens desiderari in Libris, qui adhuc extant, Hebræicè scriptis ante captivitatem Babylonicam. Sed hæc tanta non sunt, quæ latuisse Hebræos horologia demonstrent; sicut neque ignotum fuisse genti usum distinguendi horas per lineas, si vè gradus, quod in historia prodigii sub Ezechia legimus. Tobias Ninive scribebat sub Manasse Rege Juda, in cujus exemplari Chaldaicè scripto, quod ad manus habebat S. Hieronymus, disertè horarum nomen exprimitur cap. 1. 22. *Prostrati per tres horas*. Unanimis est etiam veterum, & novorum Interpretum sententia, lineas in horologio Achaz horas designasse, quorum opinio historiarum monumentis abundè fulcitur.

Nihil hic moror Appionis testimonium tradentis: *Moses, ut accepi, Heliopolitani erat, qui patriis institutus moribus, subdiveles preces ad Septa, qualia Civitas habebat, reduxit, ad Subolanum autem omnia convertebat. Ita enim Heliopolis sita est. Pro obeliscis verdè statuit columnas, sub quibus ceu pelvis forma exprimebatur. Super columnam figuram hominis posita eundem semper cum Sole cursum circumvolvabat (b)*; nempe, quantum conjicio, umbra figuræ supra stilum constitutæ Solis circumversionem observabat in subjectam pelvim incidens, ita facile varias diei horas distinguerebat. Alioquin quid opus fuisset figuram statuere super columnam unâ cum Sole gyram? Opus non est impræsentiarum, adversarium istum Judæorum refutemus, cum satis inter omnes conveniat, nihil tale Moysem umquam statuisse, neque Judæis positum in moribus, ut subolanas preces observarent; atque ejusdem Legislatoris ætate, & diù etiam post nullas fuisse Judæis certas horas, & horologia, quemadmodum ex Libris ab eo scriptis ejusque legibus certo certius intelligimus.

Ægyptii jactabundi semper, & nullum lapidem non moventes, quod vetustatis, & scientiæ suæ famam augerent, contendunt, jam inde à remotissima ætate horologia fuisse in suâ regione familiaria. Erat,

inquit, Achante, urbe ad Nilum, vas quoddam ingens, quod singulis diebus aquâ opplebatur, ejusque certo, & uniformi defluxu variæ diei horæ distinguebantur (i). Ad eam normam postea fabricata sunt apud Græcos, & Romanos Clepsydræ, usu deinde familiarissimæ. Horæ nomen à Deo Horo, quod Solis est, derivant; ac tandem apud Ciceronem sermo est de Cynocephalo (k) duodecies per singulos dies æquis observatis temporis interstitiis mingente; ex quo succurrit Trismegistro, ut diem in 12. horas distingueret. Trismegistrum hunc paulò Moysè recentiore statuunt (l). Hæc de horologiis; & horarum antiquitate occurrunt, quamquam sicut antiquissima non ita planè certissima videntur.

Nihil satis expressum de horologiis apud Homerum, in cujus tamen Odysea duo recurrunt verus, qui de horologiis explicari posse videntur (m): *Insula quadam Syria vocatur, scubi audis, Ortygia desuper, ubi mutationes Solis*. Hæc Insula una est ex Cycladibus, ubi, si fides sit veteri cuidam Scholiastæ, spelunca erat satis opportunè accedentem, & recedentem ad nostrum Meridianum Solem demonstrans. Sunt inter Eruditos qui suspicantur, Poetam eo loci sermonem habere de horologio Solari; & Diogenes Laertius in vita Pherecydis Philosophi author est, mansisse etiam suâ ætate in Insula Syro Solare horologium ejusdem Philosophi (n). Hoc autem Pherecydis horologium ipsissimum esse Homericum quidam suspicantur, quod scilicet Philosophus ille si vè restituerit, si vè perfecit; quæ si vera sint, usum horologiorum in Græcia ipsâ belli Trojani ætate demonstrant. Sed nihil certi statuendum ex ambiguo testimonio; quare solidius aliquid quærendum.

Herodotus affirmat (o), invaluisse apud Græcos morem horologiorum Solarium, & Styliorum ex Babyloniis deductum; ipsorumque Græcorum confessione Anaximander horas distinguit, atque horologia Solaria in Græciam invexit (p). Fallitur autem Plinius, cum ejus rei honorem Anaximæni tribuit. Emortualem Anaximandri annum Uferius componit cum A. M. 3457. premente jam captivitate Babylonicâ, & sub Cyro. Porro Philosophus iste ex itinere in Chaldæam potuit horologiorum rationem didicisse.

Ex eodem, quantum conjicimus, fonte derivatum creditur ab Achaz horologium, de quo nunc sermo; docente enim Scripturâ scimus, satis inter illum & Theglathalassarem Regem Assyriæ convenisse, quem postremum Regem in auxilium alter adscivit contra irruptionem Regis Syriæ, & Samaritæ, ejus religionem adoptavit ad eum, ut Aram Damascenæ similem, (quam ipse Achaz invensum Regem conveniens spectaverat) Jerosolymæ erigendam curaret. Horologiorum Solarium inventio nova erat tum temporis, & utilis; quare eam libens occasionem accepit Achaz, ut simile procuraret in palatio suo Jerosolymæ. Nonnisi autem te-

i Vide, si placet *Diod. l. 1. pag. 61. & Strab.*

k Tull. apud *Victorin. & Macrobio cita. l. 1. cap. 21.*

l *Marib. Sac. 10. Can. Egypt. pag. 241. Edit. Lypf. 1676.*

m *Odiss. O. V. 402.*

n *Diogen. in Pherec.*

o *L. 2. cap. 109.*

p *Laert. l. 2.*

merè certi aliquid de ejus figura affirmetur; verùm cum Scriptura constanter voce *Maulot*, quæ gradus sonat, utatur, quantum assequimur conjecturâ, facile credimus, nihil habuisse horologium illud similitudinis cum Græcorum, & Romanorum, ac facile concavam quamdam spheram retulisse, quemadmodum Græca illa *Scaphe* appellata.

Rudis primùm horologiorum ars perfici paulatim, ac successivè cepit. Ita quæ primùm diurnas tantùm horas distinguebant horologia, in usum deinde noctis etiam fabricata sunt, ut de Platonis horologio Athenæus l. 4. animadvertit. Facile nocturna hæc Clepsydræ erant, si vè horologia arenaria. Describit Poeta quidam Græcus (g) Philosophum geronem, & avarum subinde ampullam quamdam oleo plenam sollicitè spectantem, ac si horologium portaret. Scipio Nasica (r) Clepsydram dedicavit sub tecto A. U. C. 595. cum ad id usque Populus Romanus in nocturnis, diurnisque horis, cum Sol non appareret, incertus vagaretur. Apud Vitruvium l. 9. cap. 9. fusius agitur de horologiis Solaribus, & Clepsydris.

Ante horologia distinguendo tempore pedes serviebant, unusquisque enim umbram sui corporis dimetiebatur; qui planè usus diutius mansit ruri, quemadmodum ex Paladio, Authore secundi sæculi, intelligimus, apud quem singuli duodecim libri *de rusticâ* clauduntur cum mensura Solis singulorum mensium, quæ horas ejusdem mensis pedum dimensione distingueret. Eadem occurrunt in tractatu de horologiis inter Opera Bedæ Venerabilis. Varia est quidem corporum mensura, sed tamen nihil ex eo incommodi in horarum æqualitate, cum pedum mensura plerumque corporis habitudinem sequatur. Computabatur umbra usque ad 20. pedes, atque horæ conveniendi cum amicis, horæ prandii &c. ad talem pedem destinabantur, quemadmodum apud nos ad talem horam certæ quædam res peragendæ constituuntur. Vir quidam ad prandium invitatus ad 12. pedes, cum nocte intempestâ è lecto surrexisset, ad lunæ micantis fulgorem, (Solem ratus) umbram dimensus, conditam pedum mensuram deprehendit, quare statim ad prandium ante exortum Solis in amici domum convolvit (s).

g *Ratio apud Casaub. in Athenæum l. 4. cap. 17. r Plin. l. 7. cap. 60.*

IN DUOS LIBROS PARALIPOMENON PROLEGOMENON.

G Eminos Paralipomenon Libros unâ contextus serie iungebant olim Hebræi (a); hodie in Bibliis ad suum usum pro nostro more distinguunt; facile ne usum Concordantiarum, quas à Latinis acceperunt, sibi interdiciant. Totum Opus inferunt: *Verba dierum* (b), si vè Annales, veteres illas Ephemerides sapius in Libris Regum laudatas spectantes: *Nonne hæc scripta sunt in libro verborum dierum?* Falluntur illi tamen, si quidem veteres illos Commentarios Regum Juda & Israel cum Paralipomenis confundendos censuerint; sæpè enim in Paralipomenis (c) ad eosdem Annales Lectores remittuntur; quos fusius historias retulisse, & alia plura, frustra in Paralipomenis quærenda, continuasse constat. Nos Græco vocabulo *Paralipomena* appellamus, nempe *prætermissa*; est enim Opus veluti cæteris Scripturæ Libris adjectum supplementum, plura continens in aliis omiſsa. Sed, ut infra demonstrabimus, longè alius fuit Authoris hujus Libri scopus, quam ut cæteris S. Scripturæ Libris supplementum scriberet.

Quis potissimum Opus adornaverit, incertum. Sunt qui eidem Authori ac Libros Regum tribuerint, cum & eosdem *Dissert. Calmet. Tom. I.*

utrumque Annales laudet, & easdem non raro phrasas retineat. Verùm quid unum eodemque Authorem induxerit, ut easdem utrumque historias, & isdem sæpè verbis recitaret, ac vicissim in adscriptionibus temporum, in rerum circumstantiis, genealogiis, atque nominibus propriis variaret? Idemne Scriptor negotium nobis facessere per ludum suscepisset, nostrum torquens ingenium, utpotè quibus nulla suppeteret ratio, cur tantum in utroque Opere variare maluisset? Cum interim si duos Authores, ambos suo Marte scribentes, producamus, planum sit cur alter fusius, alter strictius historiam referat; cur insuper alter alteram chronologiam pro varia ducendorum annorum æra sine errati suspitione sequatur.

Judæi, & Interpretes nostrates ab Esdra scriptum Librum arbitrantur, cum nimirum captivitate solutâ (d), dirigentibus Aggeo & Zacharia, Operi scribendo orium nactus est. Favet huic opinioni, 1. Quod unicus Authoris opus esse stili equabilitas, perpetua contextus series, historiarum fusius antè expositarum identidem subjectæ complexionis, & appositæ ad res animadversiones satis demonstrant. 2. Post captivitatem scriptum arguit edictum Cyri de Judæis in possessionem Jerusalem, solutâ tandem captivitate, immittendis (e); ge-

a *Hieron. ad Dominion. & Regatian.*

b *Dibbre Hajarim.*

c *Par. 16. 2. & 24. 27. & 25. 20. & 27. 27. & 28. 26. & 32. 32. & 33. 26. & 35. 27.*

s *Menander.*

d *Lyran. in 1. Par. 7. 12.*

e *2. Par. ult. F f nea-*

g *Uffer. ad A. Mund. 2391. & Jaquelot. Dissert. 1. in Existentiâ Dei, c. 16. pag. 190. 191.*

h *Apud Joseph. l. 2. contra Apion.*